

САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 2(4)
лютий
2010 р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВДОЦТВО КВ №14839-3810P ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ — ОБ'ЄКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ З ПИТАНЬ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

**ВИБОРИ...
НЕ ВИБОРИ...**

с. 2

**ПОЛЬЩА
ПОРЯД**

с. 4

**ІСТОРІЯ
ЖИТТЯ**

с. 7

**КОШЕНЯТА
МЕРА**

с. 8

ПРИВАБЛИВІ ПЕРСПЕКТИВИ

САМОВРЯДУВАННЯ

ДРУГИЙ ТУР: КРУПНІ ПЕРЕМАГАЮТЬ КОЗИРНИХ

До чого ж цікаві вибори цього року. Можна навіть сказати вибори без вибору. Наші співвітчизники мусили з двох лих вибирати найменше. Вибирай не вибирай — все одно не буде рай. Направо підеш — баюра, наліво — болото.

Самий харизматичний політик Юлія Тимошенко надто вже непередбачувана та словоблудлива. А її противнику Віктору Януковичу явно бракує банальної ерудиції.

Деякі українці робили вибір, керуючись суто ідеологічними міркуваннями. Однак для цього потрібно, щоб та ідеологія принаймні була. У наших фаворитів, попри всі їх інтелектуальні, світоглядні та навіть статеві розбіжності, ідеологія на диво ідентична: обіцяти все і всім, в залежності від місцеперебування.

Яка різниця, що потім не виконувати. Адже для побавлення від зайвих сентиментів достатньо згадати, як поліпшилося наше життя вже сьогодні і як розквітла справедливість, яка, без сумніву, є, однак за неї варто боритися ще дуже і дуже довго. Інша частина українців обирала команду, але і тут заковика. І там і там бачимо струнку ряди вчорашніх кучмістів, різного калібру олігархів та професійних політичних флюгерів, чутливих до кон'юнктурного вітру.

Чекати від кожної з двох сторін можна будь-чого, окрім економічного, соціального, демократичного чи будь-якого іншого поступу. Бо кучмісти — це постсовковий застій, олігархи — це вічний дерибан, а політичні флюгери — просто баласт, необхідний для того, щоб успішно скинути його у годину X, зробивши в усьому винним, і, відповідно, залишитися трохи чистішим про людське око.

До ґрунтовного аналізу можна навіть не вдаватися: у кого є бажання ще раз згадувати про нескінченні ряди чергових лозинських, калашникових, шуфрічів... Можливо, дехто обирав майбутнього президента, керуючись гаслами. Це теж, хай і не надто мудрий, але критерій. Що маємо тут?

У першому випадку — телефонний номер, здатний «почути кожного». Будете сміятися, та яюсь я спробувала туди зателефонувати. Почула запис якоїсь неприємної мелодії, що чергувалася із записом приємного чоловічого голосу, котрий російською мовою прохав трохи зачекати, «так как ваш голос очень для нас важен».

Приблизно через сім хвилин я була вимушена залишити мого з головою зайнятого проблемами інших адресата без «чего-то важного». Дарма, як показав час: потім прочитала на купі сітілайтів, що у тих, хто був терплячим, «проблема буде вирішена». Оце поцасторін можна будь-чого,

У другому випадку номера ніхто не давав. Роздавати номери можуть ті, хто зраджує та заважає. Вона ж працює. Напрацювала за цей час, судячи з білбордів, таки чимало.

Щасливі усі — і аграрії, які з зерном, і шахтарі, які з зарплатою, і навіть авіабудівники, яких нарешті «відродили». Шкода, що поки лише на білбордах. На них, з креативних міркувань, сама ВОНА так і не з'явилася.

Відтак агітацію за неї проводили Потап (автор невмирущого новорічного рядка «ат сасни мне атарві іголачку»), Могилевська, Білик та ще з десяток подібних «моральних авторитетів». Серйозно аналізуючи, без сумніву, не-

дешевий креатив обох команд, розумієш, що і в першому, і в другому варіанті акцент робили на не надто вимогливих лошків. На нас з вами? За що б іще зачепитися? Ідеї скінчилися... Напевно, нічого доброго найближчим часом бідолашну Вітчизну таки не чекає.

Що поробиш: бути їй безталанною у кращому випадку найближчих років п'ять. Втім безталанність безталанності різниці.

Когось лякає безсумнівна енергія, з якою ВОНА запрацює. На що та енергія може бути скерована, навіть уявити лячно. Видовищ не бракуватиме точно (сама ПРАЦЮЮча чого варта!), що ж до хліба — як завжди, вибачайте... Але треба відзначити, що саме Тимошенко проголосила одну з найпіарніших у своїй концеп-

тати другого туру, ВОНА пообіцяла боротися до кінця. БЮТ не має наміру приводити людей на Майдан, принаймні до остаточного оголошення результатів виборів. Про це заявив представник виборчого штабу Юлії Тимошенко, радник прем'єр-міністра України Олег Медведєв. Разом з цим він додав, що БЮТ найближчим часом визначиться з «радикальними мірами» та розробить план подальших дій відразу після завершення підрахунку голосів.

Хоча, на мій погляд, Тимошенко якщо і піде на війну проти Януковича, то це буде не заради того, щоб вирвати у нього президентство, а для того, щоб змусити його змиритися з її прем'єрством та створити у майбутньому ПРІБЮТ під лозунгом «покласти край протистоянню».

Можливо, декому це нині здається абсурдом, але ще на початку передвиборних перегонів можна було почути думку, що олігархи в обох політсилах зацікавлені в тому, щоб один кандидат отримав перемогу над іншим з невеликим відривом. Щоб інший не зміг відчутти себе повноправним «хазяїном країни», та для того, щоб обидва кандидати мусили домовлятися між собою за допомогою впливових посередників.

Тобто для того, щоб жоден з них не мав абсолютної влади. Що ж буде далі?..

Олена Литовченко

МЕМОРАНДУМ: ПРИВАБЛИВІ ПЕРСПЕКТИВИ САМОВРЯДУВАННЯ

МЕМОРАНДУМ про співпрацю між Політичною партією САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА та громадською організацією «Кияни об'єднуються»

МЕМОРАНДУМ про співпрацю між Політичною партією САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА та громадською організацією «Кияни об'єднуються»

Ми, Політична партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, в особі її голови — Бичихіна Віктора Миколайовича, та громадська організація «Кияни об'єднуються», в особі голови правління Дядюка Олександра Володимировича, у подальшому «Сторони», сповідуючи цінності відкритого громадянського суспільства, прагнучи розвинути дієві механізми місцевого самоврядування, за забезпечення реальної участі громадян у вирішенні місцевих проблем та прийнятті владних рішень, маючи за пріоритет забезпечення прав людини та гідних умов її життя та керуючись ст. 36 Конституції України, заявляємо про об'єднання своїх зусиль та співпрацю, за для реалізації зазначених вище мети і пріоритетів.

1. У межах діючого меморандуму, сторони беруть на себе зобов'язання заохочувати та розвивати спільну діяльність, спрямовану на розвиток дієвих механізмів місцевого самоврядування, співпрацювати не на основі певної політичної ідеології, а на основі практичних ідей (концепцій, проектів, ініціатив, стратегій) розвитку територій від подвір'я до області, які дозволять залучити до участі в прийнятті та реалізації управлінських рішень, на даному рівні, найширший кіл громадян, дозволять залучити максимальну кількість громадян до активної участі у житті власних територіальних громад.

2. Дана діяльність може носити різні форми — від об'єднання зусиль для надання допомоги громадянам у створенні об'єднань, сприяння розвитку підприємств, житлово-будівельних кооперативів, інших органів самоорганізації населення та залучення до уваги суспільства у подальшій реалізації їхніх законних прав та інтересів; звернення уваги суспільства до найбільш актуальних проблем міста Києва; створення ефективних механізмів легітимного тиску на органи місцевого самоврядування та контроль за ефективністю діяльності влади до спільної участі у виборах до місцевих органів влади.

3. Перелік форм і методів співпраці не обмежується вищезазначеними і буде розширюватися, виходячи з конкретних умов і потреб, за для забезпечення мети, визначеної даним меморандумом між собою.

4. При цьому, Сторони погоджуються, що об'єднання спільних зусиль, в рамках даного меморандуму, не означає припинення діяльності чи обмеження статутної діяльності жодною із сторін, за виключенням випадків, коли така діяльність може завдати шкоди іншій стороні. У цьому випадку, Сторони погоджуються узгоджувати свої дії за для не нанесення шкоди інтересам іншої сторони.

5. У випадку, якщо певні акції чи методи їх втілення не відповідають ідеології чи методам, прийнятими іншою стороною, сторони зобов'язуються жодним чином не пов'язувати їх з іншою стороною і проводити їх виключно як власну акцію.

6. Сторони зобов'язуються не вчиняти жодних дій, які б могли нанести шкоду інтересам та авторитету іншої сторони меморандуму.

7. Сторони погоджуються, що в процесі подальшого розвитку співпраці, до даного меморандуму можуть бути внесені зміни, які відображатимуть новий рівень даної співпраці чи пріоритетів.

підписано 22 лютого 2010 року

Від Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА Голова партії В. Бичихін

Від громадської організації «Кияни об'єднуються» Голова правління О. Дядюк

Ми, Політична партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, в особі її голови Бичихіна Віктора Миколайовича, та громадська організація «Кияни об'єднуються», в особі голови правління Дядюка Олександра Володимировича, у подальшому «Сторони», сповідуючи цінності відкритого громадянського суспільства, прагнучи розвинути дієві механізми місцевого самоврядування, за для забезпечення реальної участі громадян у процесі вирішення місцевих проблем та прийнятті владних рішень, маючи за пріоритет забезпечення прав людини та гідних умов її життя, та керуючись ст. 36 Конституції України, заявляємо про об'єднання своїх зусиль та співпрацю за для реалізації зазначених вище мети і пріоритетів.

1. У межах діючого меморандуму сторони беруть на себе зобов'язання заохочувати та розвивати спільну діяльність, спрямовану на розвиток дієвих механізмів місцевого самоврядування, співпрацювати не на основі певної політичної ідеології, а на основі практичних ідей (концепцій, проектів, ініціатив, стратегій) розвитку територій від подвір'я до області, які дозволять залучити до участі в прийнятті та реалізації управлінських рішень на даному рівні найширший кіл громадян, дозволять залучити максимальну кількість громадян до активної участі у житті власних територіальних громад.

2. Дана діяльність може носити різні форми — від об'єднання зусиль для надання допомоги громадянам у створенні об'єднань співвласників багатоквартирних будинків, житлово-будівельних кооперативів, інших органів самоорганізації населення та надання допомоги таким об'єднанням у подальшій реалізації їхніх за-

конних прав та інтересів; привернення уваги суспільства до найбільш актуальних проблем міста Києва; створення ефективних механізмів легітимного тиску на органи місцевого самоврядування та контроль за ефективністю діяльності влади до спільної участі у виборах до місцевих органів влади.

3. Перелік форм і методів співпраці не обмежується вищезазначеними і буде розширюватися, виходячи з конкретних умов і потреб, за для забезпечення мети, визначеної даним меморандумом між собою.

4. При цьому Сторони погоджуються, що об'єднання спільних зусиль в рамках даного меморандуму не означає припинення діяльності чи обмеження статутної діяльності жодною із сторін, за виключенням випадків, коли така діяльність може шкодити іншій стороні. У цьому випадку Сторони погоджуються узгоджувати свої дії за для не нанесення шкоди інтересам іншої сторони.

5. У випадку якщо певні акції чи методи їх втілення не відповідають ідеології чи методам, прийнятими іншою стороною, сторони зобов'язуються жодним чином не пов'язувати їх з іншою стороною і проводити їх виключно як власну акцію.

6. Сторони зобов'язуються не вчиняти жодних дій, які б могли нанести шкоду інтересам та авторитету іншої сторони меморандуму.

7. Сторони погоджуються, що в процесі подальшого розвитку співпраці до даного меморандуму можуть бути внесені зміни, які відображатимуть новий рівень даної співпраці чи пріоритетів.

Підписано 22 лютого 2010 року

Від Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА Голова партії В. Бичихін

Від громадської організації «Кияни об'єднуються» Голова правління О. Дядюк

МІСЦЕВІ ВИБОРИ ПОМІРКУВАЛИ та ЗУПИНИЛИСЬ

Українці не обирають місцеву владу навесні. Верховна Рада України скасувала свою ж постанову про призначення виборів у місцеві органи влади на 30 травня. За таке рішення проголосувало 250 народних депутатів.

До такого кроку парламенту багато політиків поставилися негативно. «Законодавча, а на її базі і виконавча влада на місцевому рівні буде нелегітимною протягом півроку, поки Верховна Рада не прийме рішення щодо призначення дати виборів. Звісно, такий стан нікуди не годиться», — наголосив лідер партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» Віктор Бичихін.

На думку заступника комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування Ольги Боднар, Верховна Рада, скасувавши вибори 30 травня, порушила Конституцію. За словами депутата, в Основному законі чітко прописано, що місцеву владу можна переобрати не пізніше травня 2010 року. Рішення про скасування виборів Боднар називає політичним, і стверджує, що насправді удосконалювати виборче законодавство парламент не налаштований.

Цікаво, що досі невідома дата, на яку перенесено вибори. Відповідне рішення має підготувати профільний комітет парламенту. А в самому комітеті стверджують, що проголосована постанова суперечить Конституції України. Кажуть, якщо і переносити дату виборів, то слід чітко визначитись — із якою метою і на який строк.

Деякі політологи вважають, що скасування Верховною Радою місцевих виборів 30 травня є загрозою демократії в Україні. «У ході місцевих виборів можуть вийти на перший план нові лідери регіональних еліт. Фактично — нове покоління політиків. Зрозуміло, що для діючих лідерів це певна загроза», — вважає гендиректор Інституту Горшеніна Кость Бондаренко. Експерт також не виключив, що причиною скасування виборів можуть бути домовленості Партії регіонів із фракцією НУ-НС, якій вибори не вигідні.

Хто заплатить за вибори?

Головний аргумент тих народних обранців, які голосували за перенесення дати місцевих виборів — відсутність коштів. Мовляв, немає бюджету — немає і фінансування. Місцева влада теж скаржиться, що на вибори бракує грошей. Як пояснив мер Черкас Сергій Одарич, якщо б їх проводили 30 травня, кошти були повинні надійти вже на початку березня. «Неправильно, коли країна постійно живе за правилами, які змінюються. Але в цій ситуації, коли немає державного бюджету, проводити ви-

бори 30 травня — це означає їх точно не провести», — заявив Одарич, додавши, що раніше квітня забезпечити фінансування виборів буде неможливо.

Проте Віктор Бичихін переконаний, що питання про гроші на вибори — це «від лукавого». За його словами, коли приймається рішення щодо проведення виборів, спочатку приймається постанова про те, що вибори призначені на певне число, а потім парламент має зобов'язати Кабінет міністрів знайти на них кошти. І як правило, гроші ці — не з бюджетних фондів. «Це неправда, що не можна знайти коштів. Навіть якщо немає держбюджету, достатньо зобов'язати виділити кошти на вибори. Якщо немає бюджету, то що ж, не проводити вибори протягом року? Тако-

по-перше, це прийняття бюджету на 2010 рік, по-друге, прийняття окремого законодавчого акту, який врегулює ці питання. У крайньому випадку — це постанова Кабміну як органу, який забезпечує виконання держбюджету в принципі, тобто виділення державних коштів. Утім, для реалізації останнього варіанту потрібна все ж таки відповідна позиція самого уряду, оскільки ніхто не може змусити КМУ видавати таку постанову й виділяти кошти.

Справжні зміни чи звичайна формальність?

За те, щоб провести вибори восени, виступає народний депутат Інна Богословська. На її думку, скасування місцевих виборів 30 травня дає можливість нардепам прийняти нову виборчу систему

селищ України висунули під час Національного конгресу місцевого самоврядування. Сільські, селищні й міські голови України вимагають повернути населеним пунктам територіальний, тобто мажоритарний принцип формування місцевих рад. На їхнє переконання, партійне представництво «відірвало» депутатів від реальних проблем території, замінивши їх партійною дисципліною й «відпрацюванням» політичних технологій на місцевому рівні. «У випадку ігнорування цієї вимоги, — відзначає Куличенко, — голови місцевих рад готові не підписувати рішення про скликання сесій, які повинні формувати виборчі комісії для місцевих виборів, що зробить неможливими вибори в місцеві ради».

Наприкінці минулого року і чинний Президент України

система для цих виборів набагато краща й ефективніша, ніж пропорційна або змішана. «Я знаю ефективність роботи депутатів-мажоритарників та їхню відповідальність перед своїм округом. Зараз у місцевих адміністраціях, у міськрадах немає єдиного колективу, який би був об'єднаний навколо ідеї щось зробити для територіальної громади, де обирались депутати. Відбувається просто «перетягування ковдри» на користь тієї чи іншої політичної сили. І це тільки в мінус для людей. Тому я проти тієї системи, яка є», — пояснив він свою позицію.

За наявності політичної волі парламентської більшості Верховна Рада може проголосувати за проведення виборів до місцевих органів влади за мажоритарною системою навіть цього року. Принаймні на це сподівається перший

і зуміла наполягти на запровадженні хоча б відкритих списків — це вже було б значним досягненням. Адже за системи відкритих списків виборці зможуть бачити, хто є в списках від конкретної партії, і їм буде легше визначитися з вибором.

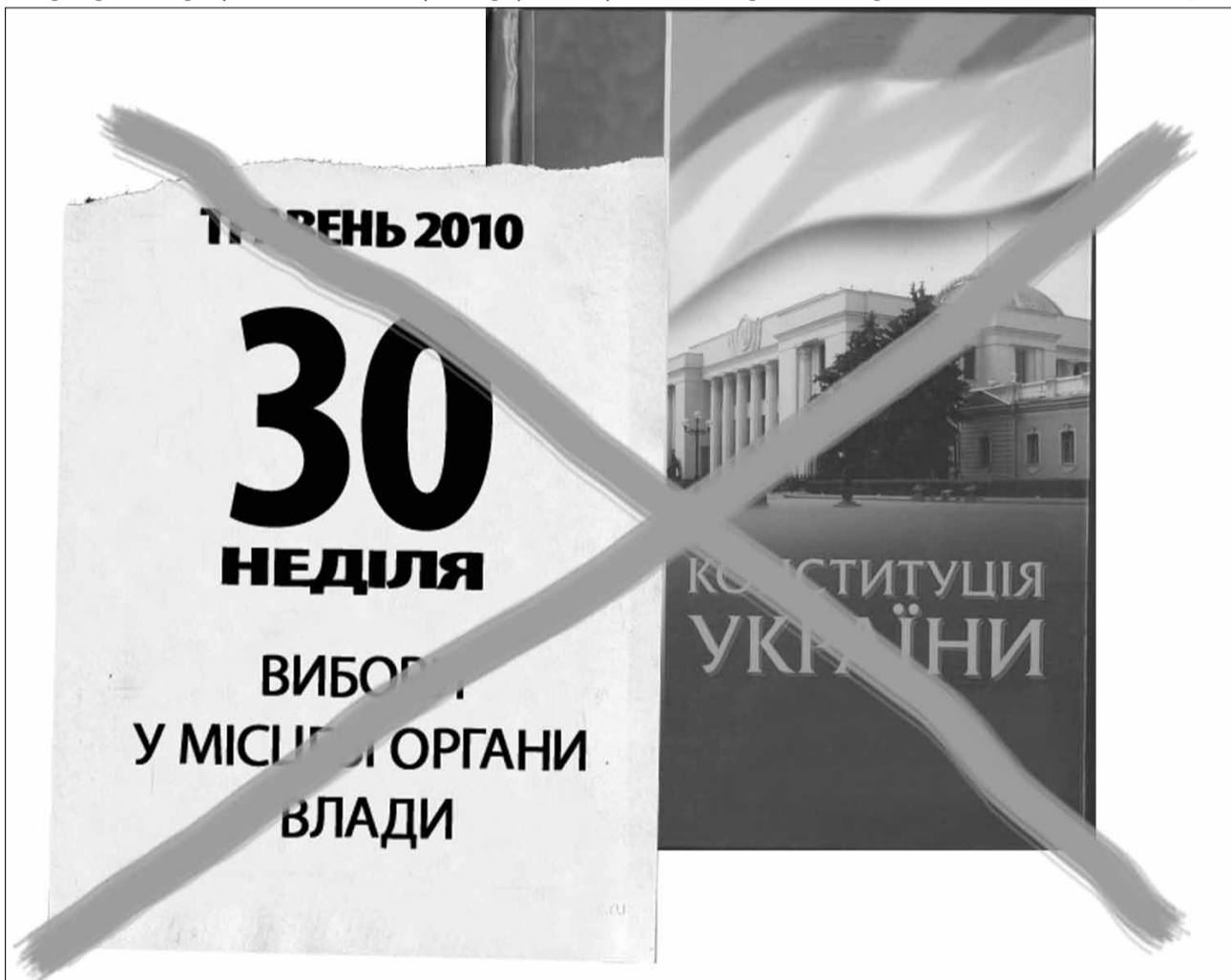
Для того щоб зробити місцеві вибори ефективними, варто запровадити відкриті партійні списки та двотуровість обрання міських голів. Перше дозволить повернути у владу відповідальність та професіоналізм, а друге не допустить до крісла людей, рейтинг яких коливається у межах статистичної похибки. Всі законодавчі напрацювання, необхідні для введення в дію таких змін, готові і знаходяться на розгляді у ВР. Парламент цілком може забезпечити проведення виборів за системою, яка підвищить якість і відповідальність місцевої влади. Звичайно, якщо на те буде відповідна політична воля народних обранців.

Чи побудуться КИЯНИ «КОСМІЧНОГО» мера?

Вибори мера столиці, на відміну від інших міст нашої Батьківщини, проходять у 2012 році. Це обумовлено тим, що Конституційний суд прийняв рішення, котре передбачає, що депутати місцевих рад і сільські, селищні, міські голови, обрані на позачергових виборах, набувають повноважень відповідно на п'ятирічний та чотирирічний термін. Таким чином, столичний мер Леонід Черновецький та Київрада, котрі були перебрані у травні позаминулого року, залишаються на посаді до 2012 і 2013 року відповідно. За словами депутата від БЮТ Миколи Томенка, за ухвалення вигідного столичній владі рішення судді КС отримали хабар у розмірі 20 мільйонів доларів. КС такі звинувачення, звичайно, спростує.

Народний депутат від БЮТ Валерій Камчатний вважає, що вищезазначене рішення Конституційного суду внесло надзвичайний дисбаланс в організацію місцевих виборів. «Цей жадливий дисбаланс може призвести до того, що кожного місяця по країні там, то там будуть відбуватися вибори. Ми будемо добиватися того, щоб це рішення було переглянуто певним чином, принаймні щоб разом з місцевими виборами по всій країні були проведені і позачергові вибори мера Києва», — пообіцяв парламентарій.

На сьогодні у Верховній Раді зареєстровано два проекти постанови про призначення дострокових виборів у столиці: спікера Володимира Литвина й групи депутатів від БЮТ. Утім, у самому КМДА кажуть, що наразі немає законних підстав проводити позачергові вибори мера Києва й Київради. «У Конституції записаний ви-

го не може бути», — вважає політик.

Окрім того, депутати стверджують, що виборчий закон у частині, що стосується місцевих виборів, потребує суттєвих коректив. Зокрема, запровадження частково мажоритарної системи, а щонайменше відкритих списків. «Аби удосконалити виборче законодавство, потрібно півроку», — переконаний регіонал Владислав Лук'янов. Робоча група, за його словами, уже невдовзі розпочне готувати пропозиції змін.

У будь-якому випадку вибори повинні відбутися — якщо не 30 травня, то восени. І було б непогано, щоб із приводу їхнього грошового забезпечення парламентські фракції провели консультації, можливо, із залученням представників Кабінету міністрів. Варіантів фінансування виборів може бути кілька:

й позбавити місцеве самоврядування зайвої політизації. «Пропорційна виборча система на місцевому рівні, коли створюються фракції й коаліції, коли замість того, щоб приймати важливі для територіальної громади рішення, депутати воюють між собою, довела свою неефективність. Очевидно, що в партійні списки беруть тих, хто найбільш відданий або ж тих, хто заплатить гроші», — наголосила Богословська.

До речі, мери міст України настільки завзято виборюють повернення до мажоритарної системи виборів, що готові навіть вдатися до їх блокування. Як заявив президент Всеукраїнської асоціації міст України Іван Куличенко, реалізація сценарію із блокуванням місцевих виборів представників Кабінету міністрів. Варіантів фінансування виборів може бути кілька:

Віктор Ющенко вніс у Верховну Раду проект нового Закону «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад і сільських, селищних міських голів», що передбачає проведення всіх місцевих виборів за мажоритарною виборчою системою. Коментуючи законопроект гаранта, заступник голови Секретаріату Президента Марина Ставнійчук зазначила, що Ющенко пропонує обирати в місцеві ради не партійні вивіски, а конкретних осіб, які будуть представляти інтереси відповідної громади — від місцевого рівня до рівня обласної ради й Верховної Ради АР Крим.

Лідер партії «Самоврядна українська держава» Віктор Бичихін також вважає, що місцеві вибори треба проводити за мажоритарною системою. На його думку, мажоритарна

віце-спікер Олександр Лавринович. За його словами, мажоритарна система виборів до місцевих органів влади найбільш повно віддзеркалює потреби місцевого самоврядування.

У той же час лідер партії СУД глибоко переконаний, що нинішній політикум не піде на повернення «мажоритарки», тому що йому це не вигідно. «За чотири роки основні гравці на партійному ринку — а це доволі прибутковий ринок — заробили колосальні гроші. І я не вірю, що вони повернуть «мажоритарку» і віддадуть свій заробіток. Для того, щоб зробити це, депутати мають бути настільки ідеологічно чистими, що вони будуть віддавати гроші за місцеві вибори до рівня обласної ради й Верховної Ради АР Крим.

На думку Віктора Бичихіна, якщо б громадськість об'єдналася в цьому питанні

ПОЛЬЩА: МИСТЕЦТВО ГРИ НА ПЕРСПЕКТИВУ

Реформи у Польщі (у сфері освіти, охорони здоров'я та ін.) базуються у першу чергу на реформі самоврядування. Польське самоврядування має три рівні: гміна, повіт та воеводство. Майже як у нас: місто чи село, район, область. Але ж повноваження між цими рівнями розподілені не так, як в Україні.

Основні повноваження та кошти знаходяться у найнижчого рівня самоврядування — гміні (у наших реаліях — місцевої ради). Гміною є і мільйонне місто, і село з сотнею мешканців. У бюджетах цього рівня закладено фінансування: комунального господарства, ремонту місцевих шляхів, міського транспорту, початкових шкіл, дитячих садків, соціально-економічного розвитку, соціальних пільг, культури, бібліотек. Все майже як у нас. Різниця тільки в одному — всі кошти держави на ці цілі віддані в бюджети більш низького рівня, так що місцевій владі не потрібно кланятись центру, випрошуючи гроші, — вони отримують все і зразу. Саме тут сконцентрована реальна влада над населенням, територією та коштами.

Другий рівень — повіт. Тут закладені функції фінансування регіональних державних програм, які не під силу вирішити самостійно маленьким гмінам: допомога по безробіттю, фінансування клінік та госпиталів, гімназій та ліцеїв.

Третій рівень — воеводство. Основна функція — співпраця з Євросоюзом та стратегія розвитку воеводства. У Польщі Євросоюз фінансує реконструкцію комунікацій, головним чином автошляхів.

Другий та третій рівні не мають майна. Все майно (неприватизовані будівлі, земля) знаходиться у власності гмін (по нашому — громад) і дає значні надходження у місцеві бюджети. Той факт, що повіт не має великих повноважень, призводить до того, що деякі гміни взагалі не співпрацюють з повітами (Спробували б наші сільради так повестися з райрадами!). Дехто в Польщі вважає цю структуру непотрібною, або потребує конкретизації повноважень.

Враховуючи, що в місцевих радах сконцентрована основна влада, інформація щодо службовців місцевого самоврядування максимально відкрита: наприклад, інформація про зарплатню чиновників розміщена на сайті міської ради. У нас же ця інформація закрита настільки, що навіть на офіційний запит її отримати неможливо. Я колись робив такий запит у місцевий виконком і отримав офіційну відповідь, що ця інформація відноситься до конфіденційної.

Також посадовець чи депутат будь-якої ради не може придбати майно громади. Факти приватизації нашими міськими головами об'єктів комунальної власності на дружин, братів, дітей у Польщі (і в цілому в Євросоюзі) сприймаються як дикунство. І це камінь не стільки у город наших міських голів, скільки у город нашого суспільства, котре спокійно ковтає зростання добробуту своїх «слуг». Доречі, польські чиновники й депутати подають декларацію щодо свого майна на початку та наприкінці терміну своїх повноважень.

Загальний огляд польського досвіду реформи місцевого самоврядування пропонує увазі читачів учасник Польської школи лідерів та Польсько-українського центру громадянської освіти Ігор Орел.

І якщо це майно значно збільшилося, виникає привід для судового розгляду. А що вже казати про ренне такого діяча!

Проблема інертності суспільства актуальна для Польщі так само, як і для нас. Багато хто приймає участь в виборах, а потім тільки скаржиться на владу, не роблячи спроби впливу на владні рішення. Але вже виникло розуміння виїздити у розвинуті країни за більш високим рівнем життя. Той рівень життя створили інші народи за довгий період. Необхідно створювати добробут самим у своєму домі.

Польща знаходиться в Євросоюзі з 2004 року. Але це членство носить компромісний характер. Наприклад, доступ до працевлаштування у країнах ЄС для поляків обмежений.

Процес входження зайняв близько 14 років — стільки Польща адаптувала свої економіку та законодавство до європейського. Всередині країни було багато тих, хто ставився до вступу в ЄС негативно, особливо на селі. У Польщі близько 2 млн сільських господарств. Середня кількість працюючих — 4 особи. Тобто — це 8 млн осіб. Зараз вони змінили свою думку, оскільки отримують реальну дотацію від ЄС — близько 200 євро на гектар оброблюємої землі.

У Польщі достатньо високий рівень життя. Зарплатня лікаря чи вчителя — близько 1000 євро. А ось зарплатня шахтаря — близько 600 євро. Пенсія ж складає 50% зарплатні. Таким чином, у Польщі стала фактом європейська традиція: освіта ціниться більше фізичної праці. До речі: потужності шахт складають від 3 до 7 млн тонн вугілля на рік. В нас же шахти, які дають мільйон тонн на рік, можна по пальцях перерахувати. Вступ Польщі до ЄС поки ніяк не відобразився на вугільній галузі — всі шахти державні. Вартість тонн польського вугілля становить близько \$70.

Особисто я вважаю, що поляки і на своєму гаманці відчули зиск від входження до ЄС. Простий приклад: нова модель авто «Сітроен» середнього класу коштує 6 тис. євро. У нас подібне авто буде коштувати удвічі дорожче. Основна причина — у ввізному миті.

Безумовно, життя у Польщі дорожче, ніж у нас (але й заробляють вони більше). Тільки на комунальні послуги в місяць нараховується біля \$200 (це взимку). Як вже відзначалося, для вчителя, лікаря й навіть шахтаря — це цілком прийнятна сума.

Для ілюстрації ситуації в Польщі пропонує читачу короткий огляд економічного стану деяких міст Силезії.

Місто Смяновіце: 75 тис. мешканців. Під час кризи 90-х років 20 тис. шахтарів і металургів втратили роботу. Зараз — 5,5 тис. безробітних. Голова міської ради каже, що вони розуміють — робочі місця в гірничій промисловості вже не повернути. У місті зареєстровано 5,5 тис. суб'єктів підприємництва, не враховуючи торгівців. Створені підприємства на інвестиції з-за кордону: фабрика одноразового посуду, фабрика по виробництву автомобільних сидінь та інші. Міський бюджет складає приблизно \$45 млн.

Місто Руда-Сленська: 150 тис. мешканців. Міський бюджет складає приблизно \$110 млн. Частиною шахт закрито. Діють 5 шахт, на яких працюють 17 тис. шахтарів. Це один з основних центрів вугільної промисловості.

Місто Свентохловіце: 56 тис. мешканців. Бюджет — \$70 млн. Розходи на освіту — 30% бюджету; на охорону здоров'я — 30%, і це тільки на оновлення медичного обладнання, а за лікування хворих лікувальні заклади отримують платню з Фонду здоров'я, куди кожен поляк віддає 10% своїх доходів. У місті — 25% безробітних. І це тільки офіційна цифра. Існує

така категорія людей, які звикли жити на соціальну допомогу (\$150 + пільги за комунальні послуги + страхівка) та не хочуть працювати. Що стосується утримання жилого фонду, то в комунальній власності знаходиться не більше 10%, а інше житло знаходиться у власності об'єднань мешканців будинків, і воно у кращому стані. Тобто мешканці самі збирають квартплату й замовляють ремонти та благоустрій.

Місто Хожув: кількість мешканців скоротилася з 150 до 115 тис. Центр металургійної та вугільної промисловості. У цьому секторі втрачено 20 тис. робочих місць. За останні роки у приватному секторі створено 10 тис. нових робочих місць. Бюджет міста складає \$75 млн. Доречі, здача міської землі в оренду дає щорічно десяту частину бюджету. Місто утримує муніципальну міліцію. Міська футбольна команда «Рух» — 15-кратний чемпіон Польщі.

Місто Гливице: 200 тис. мешканців. Вік — 750 років. У міській раді — 28 депутатів. Це найбільш успішне місто Силезії. Бюджет — близько \$200 млн, у тому числі: податок на нерухомість (у нас відсутній) — \$24 млн; оренда комунального майна — \$21 млн; інвестиції ЄС на реконструкцію міських комунікацій — \$8 млн; податки з фізичних осіб — \$30 млн; субвенції та дотації із центрального бюджету — \$30 млн. На освіту та медицину витрачається \$45 млн.

Влада дуже відкрита для людей. Судіть самі: всі мешканці мають телефони всіх міських депутатів, а міські партійні організації (які складають раду) мають офіси прямо у міській раді.

У місті знаходиться вільна економічна зона. Пільги такі: 50% від податку на нерухомість та додаткові пільги на створення нових робочих місць. Це менше тих пільг, які були у колишніх

українських вільних зонах. Але у деякі наші зони так і не прийшло жодного іноземного інвестора. У Гливицю ж інвестори прийшли. Найбільша інвестиція створена концерном «Дженерал Моторс» — фабрика з виробництва автомобілей «Опель». Зразу було вкладено 800 млн євро, і фабрика постійно розвивається. Гливице виграв цю інвестицію на конкурсі, в якому брали участь близько 100 конкурентів по всьому світу. Ось чим взяв Гливице: ринком робочої сили (наявність спеціалістів та рівень зарплатні); ціною землі (\$15/м²); наявністю підготовлених комунікацій (вода, каналізація, газ, електрифікація, дороги). Всього у вільній зоні побудовано більше 30 фабрик (німці, шведи, англійці, італійці та інші). Усі фабрики отримують 15% альтернативної екологічної енергії (вітрогенератори, сонячні батареї) — це вимога ЄС.

Але для цього треба було піти на жертви: місто виділило велику територію за містом, де за рахунок бюджету було прокладено комунікації. І ось таким чином підготовлену територію стали пропонувати інвесторам. Результат не забарився.

В міру свого розуміння я зробив огляд стану справ в п'яти силезьських містах. Ресурси цих міст приблизно однакові. Але відмінності в їх розвитку істотні. Полонне, що дала адміністративна реформа у Польщі — більш ініціативна міська рада забезпечує більш високий рівень життя своїм мешканцям.

Цікаво, що в багатьох міських радах відкрито лежать анкети для оцінки діяльності міської влади і будь-хто може їх заповнити. Також робота місцевих рад організовується за схемами логістики: на першому поверсі розташоване єдине вікно всіх підрозділів самоврядування, і документи для отримання всіляких дозволів здаються і отримуються прямо тут. Тобто дозвіл на відкриття торгівлі або автобусного маршруту підпримець отримує без контакту з начальником відповідного відділу, що максимально виключає можливість давати та брати хабарі.

Після адмінреформи Польща отримала можливість ввійти в ЄС. Тобто стала присутня на світовому ринку товарів та послуг в якості рівноправного партнера. А не локального виробника чорного металопрокату, як ми.

Виникає логічне запитання: навіщо Польща хоче допомогти Україні наблизитись і ввійти в Європу? Для чого знайомить нас із своїм досвідом, та ще й витрачає на це кошти? Відповідь поляки давали просто: нікому не хочеться мати під боком бідного та злого сусіда.

А для ілюстрації своєї зацікавленості у розвитку економіки України наводять наступний факт: Польща відмовилася від пропозиції Росії прокласти гілку від польсько-білоруської частини газопроводу «Дружба» до словацької частини газопроводу в обхід України. Ця відмова була на користь Україні та принесла фінансові втрати Польщі.

Польща зацікавлена в польсько-українській співпраці «від Балтійського моря до Чорного». А ми?

ЕФЕКТ ЯВИЩА: ПРИЧАЇЛИСЯ та ВИИШЛИ

Подія, що не могла залишитися непоміченою для нашої газети — створення нової громадської організації — Національного конгресу місцевого самоврядування. 3-го лютого у Києві був проведений установчий

Національний конгрес місцевих самоврядувань — це укрупнений варіант своїх ініціаторів, і об'єднує керівників усіх органів самоврядування України.

Мета нової організації — розвиток місцевого самоврядування, створення кардинально нової

ності (передачі на верхній рівень тільки тих повноважень, які не можна вирішити на нижньому) — базовий європейський принцип. Національний конгрес міс-

однозначна підтримка мажоритарної системи. Більш того, якщо Верховна Рада даного посилу не почує, то мери міст нібито готові блокувати вибори в місцеві ради по партійних списках. Для них це не складно: вони не підпишуть розпорядження про скликання сесій з формування територіальних виборчих комісій —

що заважало підіймати ці проблеми в рамках вже існуючих суспільних організацій, Асоціації міст України й Всеукраїнської організації сіл і селищ України, не створюючи нову? Адже особи в цих організаціях і в Національному конгресі місцевого самоврядування — одні й ті самі. Або чому заради шляхетної мети мери міст не блокували президентські

Усі політики під час виборчих кампаній звертаються до теми місцевого самоврядування. По закінченні ж «лихоліття» місцевого самоврядування відсувається на задній план. А мери, що готуються до виборчої кампанії, — це теж політики.

Хотілося б помилитися, але створення ще однієї дублюючої структури, яка,

Мета нової організації — розвиток місцевого самоврядування, створення кардинально нової системи бюджетних взаємин, реформа системи управління та ЖКХ, а також податкової реформи.

Ну що, скажіть, заважало керівникам органів місцевого самоврядування братися за рішення настільки важливих проблем на початку свого терміну повноважень, а не за кілька місяців до його номінального закінчення?

з'їзд. Дана подія у пресі прокоментована одним з його ініціаторів, мером Дніпропетровська й президентом Асоціації міст України Іваном Куличенко. Позиціонується Національний конгрес місцевих самоврядувань як такий, що не має аналогів в Україні. З ініціативою створення виступила Асоціація міст України, що об'єднує мерів міст, і Всеукраїнська організація сіл і селищ України, котра об'єднує сільських і селищних голів. За визначенням,

системи бюджетних взаємин, реформа системи управління, житлово-комунального господарства, податкової реформи.

На з'їзді акцентувалося, що хоча в Україні чітко оголошено політичний розкол між заходом і сходом, однак у Національному конгресу місцевого самоврядування немає ні географічних, ні політичних проблем. Держава розглядається як об'єднання територіальних громад. Основним повинен бути принцип субсидіар-

цевого самоврядування має намір домогтися необхідних реформ від будь-якої центральної влади.

Власне, якби даний принцип вдалося реалізувати в Україні, то ми мали б зовсім іншу державу й одержали передумови для створення європейського рівня життя.

Отримала порцію заслуженої критики партійна система формування місцевої влади й висловлена

і вибори будуть зірвані.

Ваш покірний слуга ознайомився з інформацією про створення нової громадської організації, і якось повіяло вітром тільки що закінчених президентської виборчих перегонів — набір обіцянок із програм кандидатів!

Ну що, скажіть, заважало керівникам органів місцевого самоврядування братися за рішення настільки важливих проблем на початку свого терміну повноважень, а не за кілька місяців до його номінального закінчення? А

вибори, наприклад, не створивши умови для роботи комісії? Ви, читач, звичайно, посміхнетеся, пригадавши бійцівські якості більшості наших мерів.

Поки можна сказати лише одне — у черговий раз створена структура. А чи буде вона реально діючою, залежить від наповнення. Наповнена вона, як ми бачимо, тим, що було у наявності — звичним і перевіреном «наповнювачем». Скільки вже починань було за 19 років незалежності, коли потрібну ініціативу перетворювали у говорильню.

до речі, є аналогом уже існуючих структур, дуже нагадує розкручування передвиборного блоку зі спробою використати органи самоорганізації населення (ОСН), організації власників багатоквартирних будинків (ОСББ), житлово-будівельні кооперативи (ЖБК).

Наша газета бере на контроль діяльність нової громадської організації, і ми подивимося, у чий інтересах та якими методами будуть діяти її учасники.

Іван Перець

МІСЦЕВІ

черпний перелік виборів незапланованих, тобто не чергових. Немає в цьому переліку бажання народних депутатів», — сказав перший заступник голови КМДА Анатолій Голубченко. За його словами, якщо рішення про проведення виборів у Києві буде прийнято, воно буде незаконним. «Таке рішення неправомірне. Немає ситуації, яка б дозволила за законом і Конституцією оголошити позачергові вибори у Києві», — відзначив він.

Незважаючи на застереження Голубченка у незаконності призначення дострокових виборів київського голови, таке рішення цілком може бути підтримане народними депутатами. Зокрема, за таке рішення пообіцяла проголосувати фракція КПУ. Схиляються до цієї ідеї і регіонали з НУ-НСівцями, а фракції БЮТ та Блоку Литвина, представники яких ініціювали відповідні законопроекти, теж дружно натиснуть кнопки «за».

«На вибори не піду — Все одно нічого не зміниться»

Згідно з Законом України «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих

рад та сільських, селищних, міських голів», участь громадян України у місцевих виборах є добровільною. Ніхто не може бути примушений до участі або неучасті у виборах. І єдине, що може підштовхнути людину до волевиявлення, це її особиста громадянська позиція.

Якими ж є причини, що гальмують бажання людей брати участь у місцевих виборах? Часто потенційні виборці відчувають апатію, байдужість, розчарування, коли думають про політику, а дехто взагалі нею не цікавиться. Зовсім непросте місцево самоврядування входить у нашу політичну реальність. Ми дуже довго жили так, що люди не вирішували самі, хто управляти селом, селищем, містом. І цей найдемократичніший інститут переживає серйозну кризу, яка походить не від недоліку тямущих людей, а від недоліку політичної культури, від легковажного ставлення людей до суспільного устрою.

Пригадаймо, як завжди на побутовому рівні міркують люди: «Навіщо я піду голосувати, там за мене і так уже все вирішили», «Та я не піду голосувати: автобус сьогодні не ходить», «Не піду голо-

сувати: у мене колонка водопровідна не працює» тощо. Ми весь час пов'язуємо дуже важливу частину свого життя з якимись миттєвими чинниками. А потім з'являється на виборах безліч кандидатів. Серед них виділяється красномовна людина, яка переконливо обіцяє народу різні блага. І потім люди чотири роки мучаться.

Для того щоб звести до мінімуму кількість подібних випадків, потрібно дуже уважно й відповідально ставитися до виборів на місцях. Ретельно вивчати кандидатів, судити їх за реальними справами, а не за обіцянками, й, звичайно ж, обов'язково іти на вибори. Починати побудову Європи в Україні потрібно саме на місцях — у кожному конкретному населеному пункті. І щоб вашу долю не вирішував хтось інший, зробіть перший крок і скористайтеся правом вибору влади, яке дається кожному українцю раз на декілька років.

Коли ж чекати на вибори?

П'ятеро українців звернулися до Київського окружного адміністративного суду з позовом до Верховної Ради, спікера і Президен-

ВИБОРИ: ПОМІРКУВАЛИ та ЗУПИНИЛИСЬ

та. Вони оскаржують скасування місцевих виборів, оскільки переконані, що парламент порушив Конституцію і перевищив свої повноваження. У своєму позові п'ятеро українців просять Президента як гаранта Конституції звернутися до Конституційного суду з позовом, аби визнати неконституційними акти ВР про скасування, відміну чи перенесення вже призначених виборів. Водночас експерти стверджують, що шанси оскаржити таке рішення Ради у КС залишаються мінімальними, бо полісилами невідповідно проводити вибори навесні. За словами політолога Михайла Погребінського, рішення парламенту є дискусійним. «Навіть якщо будуть звернення до КС, судді навряд чи опе-

ративно ухвалить рішення. Тому на те, щоб організувати вибори 30 травня, бракуватиме часу», — стверджує він.

У Центровиборчкомі вважають, що місцеві вибори повинні відбутися цього року. Заступник голови ЦВК Андрій Магера пояснив, що після конституційної реформи вступила в дію норма, згідно з якою Верховна Рада обирається на п'ять років, а місцеві ради — на чотири роки. Таким чином, повноваження місцевих органів влади спливають у 2010 році.

Народні депутати уже внесли на розгляд парламенту кілька постанов, де пропонується конкретна дата проведення місцевих виборів. Зокрема, БЮТівці Геннадій Задирко та Володимир Ка-

пліенко пропонують провести вибори 27 червня цього року, а Арсеній Яценюк з НУ-НС — 31 жовтня.

Коли б не були призначені вибори, партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», скоріш за все, братиме в них участь. Про це розповів її лідер Віктор Бичихін. У той же час він наголосив, що це його особиста точка зору, а остаточне рішення прийматиметься на засіданні президії, політради та на з'їзді партії. «Але як голова партії можу сказати, що партія для того і створювалася, щоб брати участь у виборах. Завдання і ціль будь-якої партії — це входження в законодавчу або виконавчу владу», — підсумував він.

Ольга Мулько

ЖРІН РЕДЬКИ НЕ СОЛОДШИЙ...

Відгомоніли чергові президентські вибори. І вже ні в кого немає сумнівів щодо виконання передвиборного лозунгу нового президента: «Україна для людей». Втілення його у життя не потребує ніяких зусиль, тому що цих людей можна перелічити на пальцях. Однак суттєво змінювати життя пересічних громадян ці хороші люди навряд збираються (своїх турбот достатньо). Ті, хто ще раз хоче у цьому переконатися, приречені наступити на старі граблі української політики зневажливого ставлення як до свого, так і до чужого електорату. У котрий раз, схоже на примару, блукає країною риторичне питання: «А мали ми вибір?».

Звичайно, мали! Тільки вибрати прийшлося, замість засобів виживання та розвитку, різноманітні засоби самогубства. Якщо у першому турі затерті до дірок карти старої колоди ще нагадували примару великого політичного відновлення, то у другому вибрати не було з чого. Бо не є великої різниці між пограбуванням та шахрайством. Ще не зникла у народі звичка сподіватися на дорого «батюшку царя». За 19 років незалежності «царів» (або гетьманів — кому як завгодно) було троє, але справи з позиції порожньої риторики так і не зрушилися. Ще десять років тому Леонід Кучма красномовно казав про виключне значення адміністративно-територіальної реформи. Але, як кажуть, віз і нині там. На жаль, реформи у нашій державі — лише привід для піару та придбання кредиту МВФ з метою його «своєння». В останній час наша держава тримається за рахунок іноземних запозичень. Численні уряди змінюються як пори року, проїдають ці гроші,

лише на словах бажають бачити нашу країну заможною, демократичною, з європейськими стандартами. Насправді вони прагнуть бачити Україну як ринок збуту своїх не завжди якісних товарів, як місце утримання нелегальних мігрантів, а також як смітник для хімічних та радіаційних відходів. Захід дає нам кредити, щоб населення країни через банківську систему купувало їх же продукцію: автомобілі, медикаменти, побутову хімію, продукти харчування і навіть сало! У такий засіб вони фактично інвестують свою економіку та руйнують нашу. А пан Ющенко усе це вважає своїм досягненням й дуже цим пишається. У 2005 році український народ бажав, щоб у країні з'явився лідер, який запропонує не програму розвитку та реформ, а відродження нації, переконає всіх, що свобода слова та віра у майбутнє здатні здолати всі труднощі. І народ України отримав замість волі — вили, а замість лідера — Ющенка. У своїх промовах Ющенко постійно використовував такі гарні слова, як справедливості, демократія, національні інтереси. Можливо, то була ширма, за якою ховався справжній Ющенко?

Ера експорту «кольорових революцій» відійшла у минуле, так само як у свій час експорт «соціалістичних революцій». Завдяки світовій фінансовій кризі США вже не спроможні бути постійним донором створених політичних режимів. А ці режими не спроможні перейти на самофінансування. Тактика експансії «кольорових революцій» потребують дуже великих фінансових витрат. Тому наддержава поступово змінює

прогудувати свої громадян. Ми імпортуємо із інших країн м'ясо, цукор та інші продукти харчування. Країна має величезний зовнішній борг. У 2010 році Україна має повернути 30 мільярдів доларів боргу. Усі ці проблеми неможливо вирішити за короткий час. Щонайменше на це знадобиться десять років. І кому б не належала влада в країні, усі труднощі з успіхом ляжуть на плечі пересічних українців. Жодної копійки наша «еліта суспільства» не витягне зі своєї кишені на проведення економічних реформ. Не для того вони багато років розкрадали цю державу. Весь цей час ми повинні будемо виживати під гаслом: «Рятування потопаючих — справа рук самих потопаючих». І на цьому фронті боротьби за виживання важливу роль можуть зіграти місцеві ради, органи місцевого самоуправління, ЖБК, ОСББ.

«Ніхто не може стати заможним, не заподіявши шкоди іншому». (Джон Локк)

Як і слід було очікувати, ейфорія від змін швидко скінчилася. Народ не дочекався виконання солодких обіцянок. З'явилася потреба у жорстких політичних діях, які почнуть, нарешті, казати правду та спроможні на рішучі та не завжди популярні дії. Краще гірка правда, ніж солодка брехня. Так бажав український народ! А, як звісно, попит народжує пропозицію. І почали з'являтися на світ божий великі оратори: Ти-

гипко, Яценюк, Богословська та інші разом із новим президентом. Усі вони озброєні зброєю старого зразка під назвою: «Промовляти те, що бажають слухати». Тепер їм стане набагато зручніше зберігати свої мільйони та вижимати останні соки з розуміючого та поборжливого народу. І ми почнемо завзято працювати над відтворенням знищеної економіки, будувати заводи, виробляти промислову й сільхозпродукцію, та поповнювати і без того туго набиті гаманці політичної та економічної «еліти».

І нами будуть керувати ті, хто цю економіку знищив. Новоявлені капіталісти змушені будуть підкоритися законам економіки та використовувати найману робочу силу для отримання свого прибутку та надприбутку. Але щоб не спилити гілку, на якій сидять, як це трапилося у жовтні 1917 року, вони змушені будуть утримувати свою робочу силу, як утримують та годують робочий скот. Це дуже неприємні, але необхідні витрати наших олігархів. Іншими словами, це вартість робочої сили, яка дорівнює вартості життєво необхідних засобів, для того щоб відновити, зберегти та увічнити робочу силу. У процесі виробництва робітник створює вартість більшу, ніж його робоча сила, яка зводиться до вартості засобів існування. У цьому і є цінність та корисність товару «робоча сила» для капіталіста. Прибуток та рента є нічим іншим, як привласнення неоплаченої праці робітника.

«Все, що необхідно для триумфу зла — це щоб добрі люди нічого не робили». (Едмунд Бьорк)

Кордони зла та добра дуже часто розмиті. Народна мудрість каже: «Немає лиха без добра». Головне, щоб баланс співвідношення доброго та поганого не схилився у напрямку зла, як трапляється у наш час. Нам постійно доводиться вибирати між поганим і поганим. А ще люди чекають, коли добро замість них зробить хтось інший. Звідсіля й віра у «батюшку царя» та сильного президента, який зробить так, щоб країна процвітала, забезпечить свій народ робочими місцями. Що стосується робочих місць, то звичайний крадій створить цих робочих місць більше, ніж будь-який президент будь-якої держави! Завдяки крадію існують тюрми, слідчі ізолятори, велика армія правоохоронців, суддів тощо. Завдяки крадію виробляють замки, двері, грати, системи сигналізації та інші електронні прилади. А це сотні тисяч робочих місць. Якщо взяти до уваги усі інші вади суспільства, то виходить, що завдяки вадам існують розвинуті цивілізації. Принаймні так вважав філософ-мораліст англієць Бернард Мандевіль. Виходить, що зло — це одна зі сторін однієї тієї ж монети. Тому відрізнити зло і добро можна тільки по ставленню до конкретної людини та конкретного суспільства. Те, що є добром для звичайних людей, буде злом для тих, хто їх експлуатує. Але окрім зла та добра ще є істина, яка каже: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечих шкурах, а всередині — хижі вовки. За їхніми плодами впізнаєте їх. Хіба збирають виноград з тернини або смокви — з будяків? Так усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди. Не може добре дерево поганих плодів родити, ані погане дерево родити добрих плодів» (Матфея 7:15-20).

Насправді добрих людей переважна більшість. В них немає чорноти під назвою «заздрість»,

не турбуючись про економічний розвиток. Принаймні на цьому «банкеті під час чуми» пайка можновладців значно відрізняється від тих крих, які йдуть на потреби пересічних громадян. Винні у цьому як українські політики, так і кредитори, які погоджуються видавати кредити тільки на певних умовах.

За 20 років «демократії» з коштів МВФ на розвиток аграрного сектору не було використано жодної копійчини, завдяки тому, що це не передбачено умовами надання кредиту. Зате багато уваги приділено підвищенню пенсійного віку та іншим офіційним й неофіційним вимогам. Наші «добрі» сусіди

цю тактику на тактику «захоплення політичних еліт», щоб забезпечити збереження впливу на економіку країн, схожих на Україну. Хочеться сподіватися, що наша держава уникне такої долі. Але зараз ті, хто без жодного пострілу, без кайданів та ланцюгів перетворює народ України на своїх невільників, можуть пишатися своїми досягненнями. Зараз Україна не може

Тому капітал — це накопичення неоплаченої праці найманих робітників. А якщо прийняти до уваги українську ментальність та витриманість народу, то виникають великі сумніви, що наші олігархи, бізнесмени та псевдобізнесмени під назвою «чинновники» почнуть добровільно ділитися прибутком зі своєю робочою силою.

«жадоба до влади», «марнолюбство», тому вони погано об'єднані та не організовані. Давайте разом виправляти дисбаланс між злом та добром у напрямку справедливості. Партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» закликає до об'єднання усіх гідних та небайдужих людей. Тільки так ми зможемо жити у цивілізованому та моральному суспільстві.

Олексій Стоянов

ІСТОРИЯ ЖИТТЯ: ДУХОВНІСТЬ ДУША РОБОТА

Цими днями відзначив своє 55-річчя голова Шевченківської районної партійної організації Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА Олексій Миколайович Шац. Своїми роздумами він поділився з нашим кореспондентом.

Перші кроки до самостійності

— Олексій Миколайович, світогляд кожного з нас формується ще з юних літ...

— Моє дитинство пройшло на Одещині. Ще змалечку мене із сестрою привчали до праці. Треба було заготовляти корми, рубати дрова, працювати на городі та в саду. Батьки цілими днями на роботі, тож ми, малеча, були під опікою бабусі. Вона знала багато церковних віршів, чудово співала французькою, німецькою, українською та іншими мовами. Через багато років я зрозумів, що ніякий ВУЗ не зміг мені дати стільки життєвої мудрості, ніякий диплом не зробив би з мене спеціаліста, якби не її мудрість і досвідченість, доброту і порядність. Саме бабуся займалась нашим вихованням. Сестру вчила бути господинею в домі: готувати обіди, прасувати одяг, шити і вишивати. Мені втлумачувала, що саме на чоловічі плечі повинна лягати вся важка робота і відповідальність за сім'ю, фінансова й моральна підтримка.

З чотирьох років я мав власний маленький молоток, щоб у разі необхідності зміг забити цвяхи чи дошку в паркані або щось полагодити. Вже в четвертому класі на уроці праці самостійно зробив перший стілець.

На олімпіаді з математики виборів першість і мені запропонували навчання у Київській спеціалізованій школі-інтернаті фізико-математичного нахилу при Київському державному університеті імені Т. Г. Шевченка. Хотілося б віддати належне моїм вчителям Вигодянської середньої школи Білявського району. Саме завдячуючи вчителів математики Івану Федоровичу Зубянку, я досягнув у науці певних успіхів. З вдячністю загадує свого класного керівника Олену Матвійвну Соколенко.

— І Ви погодилися на переїзд до столиці?

— Для мене це було несподіванкою. З нашої Одеської області до вступу було направлено 27 школярів, студентами стали тільки 7, навчалось — 3, а закінчив я один.

Після сьомого класу, в тринадцять років, я поїхав до столиці. Якщо вже доля розпорядилася залишити батьківський дім, то в душі відчувалася дорослість і відповідальність. Процес навчання і виховання був досить змістовним. Школа нагадувала військовий інтернат, де кожен студент був забезпечений формою. П'ятиразове харчування, сувора дисципліна, семестрові заняття, цікаві зустрічі, екскурсії в музеї та театри, огляди, до послуг бібліотека: все розписано як по нотах.

Раз на місяць моя бабуся виділяла із своєї пенсії десяток. Її я витрачав на морозиво, книги, кіно і придбання нових радіодеталей. Та ще й треба було виділити 7 рублів на квиток додому у загальному вагоні.

Багато сил і старань доклали у наше виховання директор Володимир Андрійович Вишеньський, син якого, до речі, працює нині там, а також вихователь Ольга Іванівна Янченко.

— В одній пісні є слова про дружбу...

— Саме про таку вірну дружбу колишніх однокурсників я хотів би розповісти. Після закінчення школи-інтернату, хоча дороги й розійшлися, ми продовжуємо спілкуватися. Через певні періоди життя ми з'їжджаємось до своєї Альма-матері. Так, на честь тридцятиріччя з часу закінчення приїхали зі своїми сім'ями. Як саме виховані наші діти, яких успіхів вони досягли — ось були чи не основні критерії оцінки випускників фізико-математичної школи. В останнє ми збиралися через тридцять п'ять років. Із запрошених 23 випускників приїхало 19.

Бачити себе в студентах

— Після закінчення Одеського політехнічного інституту залишили в ньому працювати на кафедрі електричних машин електромеханічного факультету, — продовжує ділитись спогадами Олексій Миколайович. — Першим випробуванням на педагогічній ниві став трудовий десант з першокурсниками в Татарбунарському районі на зборі винограду. Поселили нас у гуртожитку, завезли магнітофон для організації молодіжного дозвілля. Кожен трудовий день розпочинався і закінчувався лінійкою. Перед початком роботи розробили умови змагання. Спочатку за день збирали 1700-1800 тонн продукції, а через кілька днів норми виробітку значно зросли. Свої трудові здобутки регулярно висвітлювали в стінгазеті.

Керівництво господарства роботою першокурсників було задоволено. Майже кожного дня виробіток давав кращий результат від попереднього. Ми всі здружились, а на прощання кожному з нас було вручено пам'ятні подарунки — годинники.

У процесі педагогічної роботи чітко розумієш студентів, із яким багажем знань вони хочуть йти у життя. Не міг терпіти тих, хто списує, обманує і отримує оцінки, які не відповідають знанням. Оця правда довго мучила, поки я висунув власну систему оцінювання знань. Запропонували її для удосконалення студентам під час сесії. Багато хто із моїх колег її підтримав, порекомендували впровадити в життя. Обійшов кабінети міністрів освіти столиці й Москви, всі схвалювали, тільки підтримки не від кого, на жаль, не отримав. Чиновники змінюються, а мої розробки, які дали б користь у науці, залишилися на папері.

Відчувати дерево душою

— Саме в дитячі роки чи не найбільше уваги приділяти трудово-

му вихованню. Чи не це відіграло основну роль у Вашій діяльності?

— Життя всьому навчить. Ніколи навіть гадки не мав, що працюючи в інституті електродинаміки АН України, доведеться заробляти на хліб ремонтними роботами. Нестабільна заробітна плата, небажання керівників держави приділяти установам належної уваги змушувало людей з вищою освітою, працювати нижче своїх можливостей.

В 90-х роках працював у молодіжно-житловому кооперативі. Своїми руками зводили будинки. Коли отримав квартиру, повернувся на колишню роботу. Та заробітна плата була мізерною, за неї неможливо було щось придбати. Залишилось тільки одне — шукати інший вихід.

Один з моїх колег, з яким я працював в МЖК, займався реконструкцією та ремонтом приватних осель. Якимсь запропонував і мені. У перші роки незалежності із-за кордону поверталися на батьківщину наші громадяни, і вони прагнули жити по-новому. Першим спільним об'єктом стала реконструкція двокімнатної квартири в однокімнатну. Накреслили план. Чимало було у нас зобов'язань: якщо не дотримуватися терміну ремонтних робіт, вказаних у договорі, значно занижувалася оплата праці.

— Вміння сумлінно працювати закладено у генах чи не з ранніх років життя. Але справа з деревиною стала для Вас сенсом життя.

— Щоб працювати з деревом, його треба відчувати душею. Кінцевий результат у роботі залежить не лише від бажання та вміння майстра, а й від видів порід, своєчасного охолодження і просушування матеріалу, вміння обробляти робочий матеріал спеціальними розчинами, що веде до знань з хімії.

Перш ніж почати укладання, докопувався до істини самостійно: перечитував значну кількість літератури, розпитував досвідчених паркетників, креслив для себе відповідні схеми. Та найголовніше — придбав необхідний інструмент, сума якого була значно вищою від власного автомобіля.

— Ви пройшли певний етап життя. Були злети і падіння, біль і утрати. За чим саме у Вас найбільше болить душа?

— Промайнуло дитинство, юність, більша частина життя. А в пам'яті назавжди залишиться бабусин будиночок з подвір'ям у квітах та садком. Сьогодні там живуть хороші люди, яким так потрібно було житло. Я не зміг продати цей будинок, а просто подарував його на щастя, на добро. Хай теплом там світається вікна, хай біліє оселя — коліска мого дитинства, звідки у життєвий шлях пролягла моя дорога. Я вірю, завдяки молитвам моїх друзів я маю цікаву роботу, партійний осередок.

Жити і працювати

— Яка у Вас громадянська позиція щодо політичної ситуації в країні?

— Введення в експлуатацію нашого будинку збіглося з тим періодом, коли по-новому переобладнували дахи під житло, зводили мансарди. З'явилися очі очелитися й у нас на даху. Нічого не залишалось, як створити ОСББ і зареєструватися.

В експлуатації будинку багато проблем: регулярне виконання фасадних робіт, заміна труб, ремонт у під'їздах тощо. Все це лягає на плечі самих мешканців.

Якимсь отримав запрошення на бесіду з Віктором Миколайовичем Бичихіним. Довго ми говорили про наболіле питання сьогодення, і як приємно було знайти у їх вирішенні одну думку. Ми зрозуміли, що ніхто за нас самих нічого не робитиме.

Коли ближче познайомився із завданнями партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА», то зрозумів, що шлях до здійснення намічених планів реальний. Я добровільно став членом осередку. Знайшлися і в мене однодумці, які теж схвалюють поставлені перед нами цілі. Вже і районна організація з'явилася, яку доручили мені очолювати.

Хоч наша партія молода, але ми бачимо хороші перспективи майбутнього. Впевнений, пройде час і ми своїх представників висуватимемо у державні органи.

Прикро відчувати, що народ не хоче розуміти, що у даний час відбувається. Важко підняти рівень свідомості мас, важко піднятися з колін до кращого життя, якщо жити за принципом «моя хата з краю».

Наведу такий приклад: ОСББ у столиці. У 2007 році із фонду одного з депутатів на благоустрій прилеглої території до будинку, який належить до ОСББ «Наш дім», було виділено 48 тис. грн. Просте арифметичне завдання: де поділись кошти? Це ще раз підтверджує те, що наші проблеми, крім нас самих, ніхто не вирішить. Може, вже час підтримати цю ідею і дати зелене світло новому починанню?

— Ця проблема є ключовою у програмі партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА».

— Нещодавно був на одному із засідань об'єднання. Під час розмови зрозуміли, що у всіх бракує знань з питань юридичного характеру, бухгалтерії, технічних. Кожному вчити їх самотужки важко. Тож зійшлися на тому, що будемо запрошувати спеціалістів запозичувати кращий досвід господарювання в інших співвласників.

Прикладом є ОСББ «Квazar». У своєму будинку мешканці встановили кожухотрубний бойлер з нержавіючої сталі. Затрати на переобладнання склали близько ста тисяч гривень. Вони себе виправдали за чотири роки. Відніми мешканці цього будинку отримують лише світло та холодну воду.

Коли заходить мова про комунальні послуги, ми чомусь не дбаємо про збереження енергоресурсів. Слід знайти правильне технічне рішення для кожного будинку. Пропозиція нового електрообладнання, утеплення стін, використання сонячних багareй — ось над чим важливо працювати. Чому б не зібрати на одному сайті ці ідеї, щоб полегшити людям пошук?

— Завершімо нашу розмову на оптимістичній ноті...

— Думаю, що життя прожив не марно. Разом із дружиною, Тетяною Вікторівною, виростили доньку та сина. Саме їй завдячую теплом, турботою, підтримкою та порадомо у потрібний момент. Велике спасибі за терпіння та розуміння. Приємно думати й знати, що після важкої днини на тебе вдома чекають рідні.

— Вечірніми вулицями повертаєтесь додому...

— Тільки пішки. А дорогою думки одна попереду іншої. Хочеться бути впевненим у наступному дні, щоб з радістю жити й повністю віддаватися роботі та справам, приносити користь суспільству. Жити і працювати, працювати і жити.

Ніна Домарацька

КОТИКИ ЧЕРНОВЕЦЬКОГО,

АБО ІСТОРІЯ ПРО ТЕ, ЧИМ ЗАЙМАЮТЬСЯ ДОРОСЛІ ДЯДЬКИ У М. КИЄВІ

Ми, кияни, щодня відчуваємо на собі турботу нашого мера Леоніда Черновецького. Він навіть створив для нас Call-центр «Служба допомоги киянам». У цю службу можна дзвонити у будь-яку годину дня чи ночі, і вам обов'язково допоможуть.

А ще Леонід Михайлович дуже любить тварин. Про все це ми розповімо невигадану історію, що відбулася в одному з ЖЕКів Дніпровського району міста Києва.

Жила була у місті Києві одна старенька Бабуся. І нікого на білому світі в неї не було, крім кішки Мурки, з якою жили вони душа в душу:

Мурка зранку пила молочко, а Бабуся — серіали дивилася. Так би й жили вони довго й щасливо, та як на гріх вибухнула світова криза, а Мурка привела чотирьох кошенят.

І почався безлад в українській столиці: пенсії затримують, ціни у магазинах зростають, політики на телебаченні лаються... І не стало вистачати Бабусі грошей на молочко для Мурки та її кошенят-немовлят. Як прогледувати сімейку котят, коли й сама вже те молочко водичкою розбавляє? От і згадала вона про мера турботливого, батька рідного, та й написала лист у Call-центр про життя своє нелегке, і про свою любов до тварин, і про своє бажання «робити добро іншим». І попросила Бабуся «Службу допомоги киянам» подарувати їй чотирьох кошенят Сусідові із квартири навпроти (вочевидь любила вона його дуже) або Леонідові Михайловичу Черновецькому, у якого знедавна зник улюблений кіт, і він, мабуть, побивається, сердешний.

А люди у цій службі працюють небайдужі, чуйні, точно як Леонід Михайлович, творець її. «Служба допомоги киянам» відгукнулася на лист Бабусі: наклала на нього резолюцію «вирішити питання» й відправила лист по інстанціях. Йшов цей лист по інстанціях довго чи коротко. Нарешті, зробивши нелегкий шлях від чиновника до чиновника, прийшов цей лист до нашого головного героя — його виконавця — Начальника ЖЕКу.

Прочитав послання це Начальник ЖЕКу й замислився: у підвалі трубу прорвало, Сантехник знову на роботу не вийшов, сміття третю добу не вивозять, так ще й котики чекають вирішення своєї долі... Думав він, думав, і викликав Двірника. Ця людина надійна, не п'є вже третю добу.

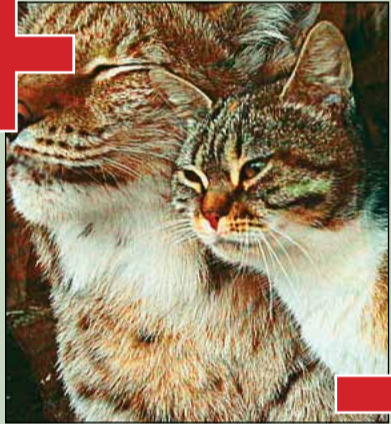
— Слухай, завдання в мене є для тебе відповідальне. Отут лист

прийшов важливий, допомогти треба. Візьми у Бабусі чотирьох кошенят і віднеси до Сусіда з квартири навпроти, так би мовити, як подарунок, — сказав він і пішов у підвал трубу заварювати та воду з підвалу відкачувати.

Двірник розправив плечі — не щодня дають такі відповідальні завдання, вуси розпрямив, груди вперед, і помчав виконувати завдання.

Мчав він мчав, а з якою швидкістю — невідомо, тому що не передбачено спідометри Двірникам на спину ставити. От вже й вечоріти почало, Люди з роботи додому поверталися стали, вже й повечеряти встигли, сіли, телевизор дивляться... А у телевизорі серіал показують такий захоплюючий — «За законом» називається.

І Сусід із квартири навпроти сидить у телевизорі витріщається, а там розгорнулися справжні пристрасті: Він палить із пістолета, а Він сховався за рогом, а Той у цей час... Пролунав дзвінок у двері. А Цей схопив гранату... Знову дзвінок у двері. Промайнула Тінь...

Обережно, це Негідник... Та хто ж це так наполегливо дзвонить?

Підбігає Сусід до дверей, ривком відчиняє, а на порозі стоїть... Двірник. Стоїть і так мило посміхається:

— Я отут... оце... кошенят вам приніс у подарунок від Бабусі. Передати вам просила, що на знак великої поваги такий подарунок робить. Та й любить вас вона... іноді, коли ваш пес під її дверима не гидить.

І тут Сусіда осінило: ось він, Негідник, з іншої сторони зайшов, з тилу, так би мовити, пробрався... Як схопити він його за грудки, та як кине долілиць по сходах... Двері зачинив, і бігцем до телевизора. А там міліція приспіла саме у цей час — місце події оглядають, протоколи пишуть... Зітхнув Сусід з полегшенням, телевизор вимкнув, і пішов на кухню перед сном чайком поласувати.

А Двірник наш із дверей під'їзду вилетів, та прямо під ноги Бабусі, що з Муркою перед сном прогулювалася. Запхнув він кошенят Бабусі за пазуху, слівцем міцним приправив, і пішов геть, синці почухуючи.

Доповів Двірник ранком про халепи свої Начальникові ЖЕКу. Замислився Начальник: що ж його робити? Хоч свій серіал знімай: труби знову прорвало, сміття знову не вивозиться, Сантехніка хоч із приватним детективом шукай. Так ще цей лист із резолюцією «вирішити питання». Як же його вирі-

шити? Міцно замислився Начальник ЖЕКу. Годину думав, другу думав, а мужик він був тямущий, тому на третю годину придумав.

І написав Начальник ЖЕКу на бланку своєму фірмовому відповідь у Call-центр «Служба допомоги киянам»:

— Сусідам із квартири навпроти не можна довірити кошенят, вони виявилися неблагополучною родиною й не зможуть виховати здорове покоління кошенят.

Поставив Начальник свій підпис, печатку... І закрутив його вир труб, що прорвали, зниклих сантехників й не вивезеного сміття.

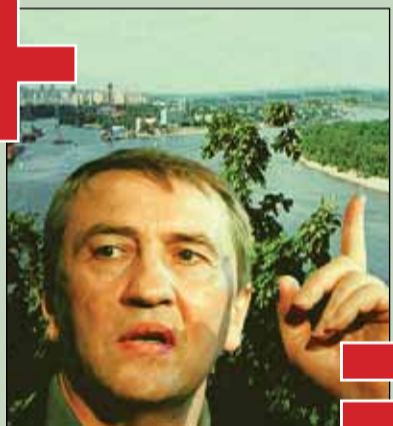
Але час минає, питання з кошенятами не вирішено, кошенята ростуть та усе більше молочка вимагають. А ціни в магазині ростуть ще бистріше кошенят, і пенсії Бабусі не вистачає ще більше...

І дзвонить-надзвонює Бабуся у Call-центр: так ніби й так, допоможіть, люди добрі, не дайте пропасти з голоду. І знову люди уважні й чуйні з Call-центру написали листа. Та не простого листа написали, а з надписами червоними: «вирішити питання» й «узятю під контроль». І знову відправили лист по інстанціях — порядок такий.

Довго чи коротко йшов лист по інстанціях, а от дійшов він нарешті знову до Начальника ЖЕКу.

Як прочитав лист цей Начальник, як затряслися руки в нього, та як зачесалися кулаки:

— Подати мені сюди цього Двірника. Як завгодно вирішити питання й закрити тему! Ніколи мені

котам вашим хвости крутити, мені потрібно у підвалі гайки закручувати, Сантехніка вдень із вогнем не знайдеш, Електрик нуль із фазою розшукує, Майстер руками розводять... Щоб до вечора мені все було зроблено, особисто перевірю!

Ох і налякався ж Двірник лютості Начальника, швидше вітру добіг до Бабусі, схопив кошенят, та відвіз їх у ліс — нехай живуть вони на природі, в екологічно чистій зоні.

І начебто непогано закінчилася наша історія: і Бабуся задоволена — грошей на молочко тепер вистачає, і Начальник ЖЕКу про підготовку до опалювального сезону думати почав, і котики на свіжому повітрі граються, і Двірника від гордості за відмінно виконану роботу роззирає... Та от тільки люди сердешні й чуйні зі «Служби допомоги киянам» дивитися не можуть на страждання мера нашого Черновецького, як він за котиком своїм зниклим побивається.

І телефонують вони Начальникові ЖЕКу, і промовляють йому су-

ворим голосом: «Принесіть негайно своїх чотирьох кошенят, будемо вручати їх Леонідові Михайловичу, а то не бачити вам... Загалом, погано вам усім буде!»

Так що ж іще погано може бути, коли й добре ніколи не було: труби як протікали, так і протікають, сміття як не вивозилося, так і не вивозиться, Сантехнік... та ну його. Хто ж? Хто? А, Двірник!

— Негайно приготуй мені на завтра чотирьох кошенят, хоч із підвалу вилови, хоч із труби каналізаційної дістань, але щоб четверо кошенят завтра були в мене на столі!

І проклинаючи життя своє трикляте, весь день ганявся Двірник за котами по всьому Дніпровському району. І лише ввечері піймав він чотирьох кошенят — маленьких, голодних, та із блохами. Побіг він у VIP-салон цілодобовий, щоб кошенят у вигляд привести нормальний. А люди у цьому салоні ну такі уважні: і вимили вони цих котиків, і феном імпортом висушили, і у солярій на ванні сонячні відправили, та шерстку лаком покрили спеціальним, заморським, дивовижним, щоб лисніла вона та на сонці сяяла, пазурі підточили, носики закапали. Та коли чек принесли... Отут і звалився Двірник на лавку — диваном шкіряним у них називається. Ледь кнопки телефонні натискає — Начальникові ЖЕКу додзвонюється. А Начальник як почув звістку радісну, що котики живі й здорові, викупу чекають, сам у салон умить примчався, чек оплатив, котиків схопив, цілує: «Рятівники ви мої!».

Так щасливо закінчилася наша історія. Леонідові Михайловичу Черновецькому вручили чотирьох чарівних котиків, які стали для нього справжнім порятунком, Начальник ЖЕКу віддав чек Бухгалтерові, щоб включила його у видатки ЖЕКу, Бабуся повісила у рамочці лист-подяку від мера міста, а Двірник вийшов на ганок і побачив...

Він побачив брудний двір, розбиті лампочки біля під'їзду, не вивезене сміття, калюжі від води, що витікає з труб, котрі прорвали у підвалі... І ніде він не побачив Сантехніка, який повинен стежити за цими трубами, Електрика, який повинен замінити розбиті лампочки.

І пішов Двірник прибирати брудний двір і запихати у бачки сміття, що вивалилося з них. Тому що на питання: «Коли ж його вивезуть» навіть Майстер розводять руками.

Людмила Тігаренко

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

03.02.55

ШАЦ ОЛЕКСІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
Заступник Голови партії,
Член Президії, Голова
Шевченківської районної
партійної організації

12.02.56

ЛОРДКІПАНІДЗЕ НАТАЛІЯ СЕРГІЙІВНА
Голова Київської обласної
партійної організації

ДРУЖНО ВСІ ЖИЛИ Й ЗДОРОВІ БУЛИ

*Випасають на лузі
дівчата корови,
Хлопці із лісу квіти несуть
І здалека їх чути розмови,
Вони йдуть по траві,
як по морю пливуть.*

*В руках квіти несуть
для віночків,
Щоб дівчата їх наплели,
Потім дружно підуть
до струмочків*

*І на воду поставлять,
щоб вони попливли.
Хлопці вздовж берега
будуть біжати,
Проводжаючи з заміром
рух всіх вінків,*

*Бо кожний з них прагне
той віночок ввіймати,
Який приведе до надій
й почуттів.*

*Дівчата віночки
на воду спустили,
По черзі, за метр один
за другим,
Через хвилину самі
хлопцям відкрили*

*стежинку з травою,
немов би килим.
Хлопці не знають
котрий чий віночок,
Бо підписів й знаків
немає на них,*

*Біжать і не падають,
хоч є горбочок,
І в виборі цьому
їх голос притих.*

*Як можна шуміти,
коли гра доленосна,
З води треба взяти
лиш свого вінця,
Відчуть його серцем,
це справа не проста,*

*Як помилишся десь,
будеш сам без лиця.
Душею проїняти
і серцем відчутти*

*Який же віночок
належить тобі,
Знайти свою долю
й не обминути,*

*Якщо навіть гра,
не зашкодить її.
У дитинстві забави
різні бували,*

*Хором співали і танці були,
Але ніколи поганих
слів не казали
Дружно всі жили
й здорові були.*

Михайло Жураківський

ЗВЕРТАЄМО ВАШУ УВАГУ

Газета розповсюджується за передплатою. Передплатні індекси видання дивіться в Інформаційному листі №1 Додатку до «Каталогу видань України» на 2010 рік.

Ви можете передплатити газету на 2010 рік.

Передплатні індекси:

49022 — укр. мова

49023 — рос. мова

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partiya-sud.org.ua
Відповідальний за випуск: Віктор Гамолін
Літературний редактор: Анастасія Котенок
Дизайн, верстка: В'ячеслав Фесенко

ПІШІТЬ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, г. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
8 044 360 11 27, 8 044 360 11 37
газета віддрукована ТОВ «Місто НВ»
м. Івано-Франківськ. Тел. 8 (0342) 72 10 37.
тираж 10 000 екз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмених авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічні назви, хронологічні дати, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

ХРІН РЕДЬКИ НЕ СОЛОДШИЙ...

Відгомони чергові президентські вибори. І вже ні в кого немає сумнівів щодо виконання передвиборного лозунгу нового президента «Україна для людей». Втілення його у життя не потребує ніяких зусиль, тому що цих людей можна перелічити на пальцях. Однак суттєво змінювати життя пересічних громадян ці хороші люди навряд збираються (своїх турбот достатньо). Ті, хто ще раз хоче у цьому переконатися, приречені наступити на старі граблі української політики зневажливого ставлення як до свого, так і до чужого електорату. У котрий раз, схоже на примару, блукає країною риторичне питання: «А мали ми вибір?».

Звичайно мали! Тільки вибрати прийшлося, замість засобів виживання та розвитку, різноманітні засоби самогубства. Якщо у першому турі затерті до дірок карти старої колоди ще нагадували примару великого політичного відновлення, то у другому вибрати не було з чого. Бо не є великої різниці між пограбуванням та шахрайством. Ще на зникла у народі звичка сподіватися на дорого «батьошку царя». За 19 років незалежності «царів» (або гетьманів — кому як завгодно) було троє, але справи з позиції порожньої риторики так і не зрушилися. Ще десять років тому Леонід Кучма красномовно казав про виключне значення адміністративно-територіальної реформи. Але, як казуть, віз і нині там. На жаль, реформи у нашій державі — лише привід для піару та придбання кредиту МВФ з метою його «освоєння». В останній час наша держава тримається за рахунок іноземних запозичень. Численні уряди змінюються як пори року, та проїдають ці гроші,

на словах бачать нашу країну заможною, демократичною, з європейськими стандартами. Насправді вони прагнуть бачити Україну як ринок збуту своїх не завжди якісних товарів, як місце утримання нелегальних мігрантів, а також як смітник для хімічних та радіаційних відходів. Захід дає нам кредити, щоб населення країни через банківську систему купувало їх же продукцію: автомобілі, медикаменти, побутову хімію, продукти харчування і навіть сало! У такий засіб вони фактично інвестують свою економіку та руйнують нашу. А пан Ющенко усе це вважає своїм досягненням й дуже цим пишається. У 2005 році український народ бажав, щоб у країні з'явився лідер, який запропонує не програму розвитку та реформ, а відродження нації, переконає всіх, що свобода слова та віра у майбутнє здатні здолати всі труднощі. І народ України отримав замість волі — вили, а замість лідера — Ющенка. У своїх промовах Ющенко постійно використовував такі гарні слова, як справедливість, демократія, національні інтереси. Можливо, то була ширма, за якою ховався справжній Ющенко?

Ера експорту «кольорових революцій» відійшла у минуле, так само як у свій час експорт «соціалістичних революцій». Завдяки світовій фінансовій кризі США вже не спроможні бути постійним донором створених політичних режимів. А ці режими не спроможні перейти на самофінансування. Тактика експансії «кольорових революцій» потребують дуже великих фінансових витрат. Тому наддержавою поступово змінює

прогодувати свої громадян. Ми імпортуємо із інших країн м'ясо, цукор та інші продукти харчування. Країна має величезний зовнішній борг. У 2010 році Україна має повернути 30 мільярдів доларів боргу. Усі ці проблеми неможливо вирішити за короткий час. Щонайменше на це знадобиться десять років. І кому б не належала влада в країні, усі труднощі з успіхом ляжуть на плечі пересічних українців. Жодної копійки наша «еліта суспільства» не витягне зі своєї кишені на проведення економічних реформ. Не для того вони багато років розкрадали цю державу. Весь цей час ми повинні будемо виживати під гаслом: «Рятування потоплюючих — справа рук самих потоплюючих». І на цьому фронті боротьби за виживання важливу роль можуть зіграти місцеві ради, органи місцевого самоуправління, ЖБК, ОСББ.

«Ніхто не може стати заможним, не заподіявши шкоди іншому». (Джон Локк)

Як і слід було очікувати, ейфорія від змін швидко скінчилася. Народ не дочекався виконання солодких обіцянок. З'явилася потреба у жорстких політичних діях, які почнуть, нарешті, казати правду та спроможні на рішучі та не завжди популярні дії. Краще гірка правда, ніж солодка брехня. Так бажав український народ! А, як звісно, попит народжує пропозицію. І почали з'являтися на світ божий великі оратори: Ти-

гіпко, Яценюк, Богословська та інші разом із новим президентом. Усі вони озброєні зброєю старого зразка під назвою: «Промовляти те, що бажують слухати». Тепер їм стане набагато зручніше зберігати свої мільйони та вижимати останні соки з розуміючого та по-блажливого народу. І ми почнемо завзято працювати над відтворенням знищеної економіки, будувати заводи, виробляти промислову й сільхозпродукцію, та поповнювати і без того туго набиті гаманці політичної та економічної «еліти».

І нами будуть керувати ті, хто цю економіку знищив. Новоявлені капіталісти змушені будуть підкоритися законам економіки та використовувати найману робочу силу для отримання свого прибутку та надприбутку. Але щоб не спилити гілку, на якій сидять, як це трапилося у жовтні 1917 року, вони змушені будуть утримувати свою робочу силу, як утримують та годують робочий скот. Це дуже неприємні, але необхідні витрати наших олігархів. Іншими словами, це вартість робочої сили, яка дорівнює вартості життєво необхідних засобів, для того щоб відновити, зберегти та увічнити робочу силу. У процесі виробництва робітник створює вартість більшу, ніж його робоча сила, яка зводиться до вартості засобів існування. У цьому і є цінність та корисність товару «робоча сила» для капіталіста. Прибуток та рента є нічим іншим, як привласнення неоплаченої праці робітника. Тому капітал —

«Все, що необхідно для триумфу зла — це щоб добрі люди нічого не робили». (Едмунд Бьорк)

Кордони зла та добра дуже часто розмиті. Народна мудрість каже: «Немає лиха без добра». Головне, щоб баланс співвідношення доброго та поганого не схилився у напрямку зла, як трапляється у наш час. Нам постійно доводиться вибирати між поганим і поганим. А ще люди чекають, коли добро замість них зробить хтось інший. Звідси й віра у «батьошку царя» та сильного президента, який зробить так, щоб країна процвітала, забезпечить свій народ робочими місцями. Що стосується робочих місць, то звичайний крадій створить цих робочих місць більше, ніж будь-який президент будь-якої держави! Завдяки крадію існують тюрми, слідчі ізолятори, велика армія правоохоронців, суддів тощо. Завдяки крадію виробляють замки, двері, грати, системи сигналізації та інші електронні прилади. А це сотні тисяч робочих місць. Якщо взяти до уваги усі інші вади суспільства, то виходить, що завдяки вадам існують розвинуті цивілізації. Принаймні так вважав філософ-мораліст англієць Бернард Мандевіль. Виходить, що зло — це одна зі сторін однієї тієї ж монети. Тому відрізати зло і добро можна тільки по ставленню до конкретної людини та конкретного суспільства. Те, що є добром для звичайних людей, буде злом для тих, хто їх експлуатує. Але окрім зла та добра ще є істина, яка каже: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечих шкурах, а всередині — хижі вовки. За їхніми плодами впізнаєте їх. Хіба збирають виноград з тернини або смокви — з будяків? Так усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди. Не може добре дерево поганих плодів родити, ані погане дерево родити добрих плодів» (Матфея 7:15-20).

Насправді добрих людей переважна більшість. В них немає чорноти під назвою «заздрість»,

не турбуючись про економічний розвиток. Принаймні на цьому «банкеті під час чуми» пайка можновладців значно відрізняється від тих крих, які йдуть на потреби пересічних громадян. Винні у цьому як українські політики, так і кредитори, які погоджуються видавати кредити тільки на певних умовах.

За 20 років «демократії» з коштів МВФ на розвиток аграрного сектору не було використано жодної копійчини, завдяки тому, що це не передбачено умовами надання кредиту. Зате багато уваги приділено щодо підвищення пенсійного віку та інші офіційні й неофіційні вимоги. Наші «добрі» сусіди лише

цю тактику на тактику «захоплення політичних еліт», щоб забезпечити збереження впливу на економіку країн, схожих на Україну. Хочеться сподіватися, що наша держава уникне такої долі. Але зараз ті, хто без жодного пострілу, без кайданів та ланцюгів перетворює народ України на своїх невільників, можуть пишатися своїми досягненнями.

Зараз Україна не може

це накопичення неоплаченої праці найманих робітників. А якщо прийняти до уваги українську ментальність та витриманість народу, то виникають великі сумніви, що наші олігархи, бізнесмени та псевдобізнесмени під назвою «чиновники» почнуть добровільно ділитися прибутком зі своєю робочою силою.

«жадоба до влади», «марнолюбство», тому вони погано об'єднані та не організовані. Давайте разом виправляти дисбаланс між злом та добром у напрямку справедливості. Партія «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» закликає до об'єднання усіх гідних та небайдужих людей. Тільки так ми зможемо жити у цивілізованому та моральному суспільстві.

Олексій Стоянов

